

4

reserve, de instelling van het privaat-eigendom en het recht op winst voor "de beleggers".

Het verhogen of behouden van lonen, die de winsten zoo klein maken, dat hierdoor accumulatie onmogelijk wordt, beteekent depressie en werkloosheid. Een door organisatie of zonder organisatie verkregen schaarste aan arbeiders moet vroeger of later werkloosheid tot gevolg hebben en dus daardoor weer beperking van vakkondsactiviteit. Waaruit volgt, dat als de arbeiders denken, dat alle kwaad hieruit komt, dat er teveel menschen zijn die naar werk zoeken, zij het mis hebben. Als zij hopen, - en velen doen dat - dat door maatregelen zooals de verwijdering van vreemdelingen, het inperken der immigratie, het terugzenden van de vrouw naar de keuken of het verbod van kinderarbeid, hun problemen worden opgelost, dan is dat een dwaling. Behalve het feit, dat alle wetten die de voorziening van arbeiders voor het bedrijf raken zijn gemaakt in een kapitalistische maatschappij en dus ten voordeele van het kapitaal, zou zelfs het aanvaarden van een tijdelijke dienst beteekenen aan het kapitaal, zonder een enkel voordeel voor de arbeiders. / boyangen.politiek v.beperk.v/h.recht op work; slechts -

Practisch zou het beteekenen bezuiniging op de steungelden en het versterken van die ideologie, welke de arbeiders van de werkelijke oorzaak van hun ellende afleidt.

De schaarste van arbeiders in sommige takken van industrie kan vaak leiden tot hoger lonen dan anders het geval zou geweest zijn. Monopolistische posities maken vaak extra-winsten en dus uitzonderingslonen mogelijk. Maar deze monopolistische extra-winsten worden in 't algemeen verkregen door het beroven van de zwakkere kapitalisten, deze laatsten dwingend tot brutaler manieren van uitbuiting. Zoedoende vinden uitzonderlijk hoge lonen voor sommige arbeiders hun tegenhanger in uitzonderlijk lage lonen voor anderen, evenals de winst boven het gemiddelde, winst onder het gemiddelde noodzakelijk maakt.

Om deze reden weigert William Green bijv. om het geheele C.I.O. te "verorberen", hoewel dat hem wordt aangeboden; hij zou tevreden zijn met een enkel miljoen georganiseerden erbij. Een georganiseerde minderheid van arbeiders poogt zijn hoge lonen te behouden ten koste van de werkende meerderheid. Het maatschappelijk-gemiddelde loon echter beweegt zich binnen de grenzen der kapitaalsnoodzakelijkheden. Nimmer zouden de lonen kunnen stijgen, hetzij met of zonder werkloosheid, tot waar zij de winsten in gevaar zouden brengen.

Maar, ongelukkigwijze voor het kapitaal, kunnen ook de lonen niet zoover verlaagd worden, hetzij met of zonder werkloosheid, tot een punt, waar dit de noodzakelijke productiviteit van de arbeiders onmogelijk zou maken. Loonsverlagingen, die de noodzakelijke productiebekwaamheid der arbeiders zou doen verdwijnen, zou voor het kapitaal zelfmoord zijn. In een depressie bijv. zal de gemiddelde productiviteit der aan het werk blijvende arbeiders stijgen tengevolge van het feit, dat de arbeiders willig zijn om groter ellende te verdragen teneinde hun baan te behouden en doordat de minstbekwame arbeiders het eerst ontslagen worden. Na eenige tijd is de toestand andersom, daar het productieapparaat in verval raakt en de loonsverlagingen het steeds moeilijker maken het snelle tempo van het werk vol te houden. In de analyse van het "herstelprobleem in de Veren. Staten" door Brookings's Instituut wordt vastgesteld (pag.167) :

"Gedurende de eerste twee jaren van de depressie gedroeg de productiviteit zich zooals van hem werd verwacht. De index rees in 1930 en eveneens in '31. Inplaats van dit stijgen echter voert te zetten, terwijl de depressie verder ging, viel de productiviteit sterk in '32 en daarna weer in '34. Dit omhoog gaan van de productiviteitsindex is niet in tegenstelling tot de

5

ervaring in vorige depressies. Het beteekent éenvoudig, dat de factoren die voor verhoogde productiviteit per man-uur gunstig zijn, hun werking verliezen wanneer de depressie een lange tijd duurt, omdat dan de tegengestelde krachten sterk genoeg worden om de bereikte voordeelen teniet te doen."

Het is waar, dat een overvloed van arbeiders vele individuele kapitalisten zal bewegen hun arbeiders lichamelijk in korte tijd te ruineeren en hen, die verbruikt zijn, door nieuwe toevoer van de overstromende arbeidsmarkt te vervangen, evenals vele slavenhouders het winstgevender gevonden hebben en meer naar hun smaak om hun negers in een periode van zeven jaren dood te werken, dan hun uitbuitingsmogelijkheden over een periode van 50 of 40 jaren uit te strekken. Maar in moderne verhoudingen is dit in het algemeen niet mogelijk zonder een revolutie te veroorzaken. De ingewikkeldheid van de hedendaagsche maatschappij en haar productiemechanisme sluit dergelijke "eenvoudige oplossingen" uit. En dan - zelfs als we de mogelijkheid van zulke oplossingen zouden toegeven - zou het kapitaal hierdoor niet geholpen zijn, omdat niet een verkleining maar een vergroting van het arbeidsleger voor de welvaart en de vooruitgang van het kapitalisme noodzakelijk is.

Om de toekomst der werkloosheid na te gaan, is het noodzakelijk de arbeidsverhoudingen in het verleden en heden te onderzoeken. Tot nog toe hebben de kapitalistische economisten zeer weinig bijgedragen tot het begrijpen van dit, ongetwijfeld zeer urgente probleem. Slechts in de laatste tijd heeft de dwang der noodzaak geleid tot eenige onderzoekingen, welke echter beperkt bleven tot het gebied der statistiek, zonder theoretisch fundament.

Economen leerden denken in psychologische termen. De roep om exactheid had slechts betrekking op het tehuis, de bank en het bedrijf. De vraag was, hoe aan geld te komen en haar beantwoorders zagen in hun onderzoekingen slechts een manier om zichzelf een bestaan te verschaffen. Zooals zij Hitler de schuld gaven van het Nazi-Duitschland en zooals zij geloven, dat de huidige depressie van Roosevelt komt, en de vorige van Hoover, zoo meenden zij, dat de economische ontwikkeling en zijn veranderde aanzichten hun oorzaak vonden in het wisselende humeur der grote zakenleiders. De grond van alle dingen was de mentaliteit van de financiële tovenaar, het talent van de industriële pionier - en soms was het hun teleurstelling in de regeringen of in de geheele wereld, die hen er toe bracht "te gaan stalen", zooals meneer H.L. Ickes, staatssecretaris van Binnenl. Zaken, door de radio jammerde.

Andere economische richtingen onderzochten het instituut der uitbuiting op een meer "wetenschappelijke" manier, door af te zien van zulke invloeden van de tweede rang als psychologie. Maar hun "realisme", zich manifesterend in hun zin voor abstracties, gaat zoo ver, dat zij de uitbuiting over het hoofd zien in een maatschappij die op uitbuiting gegrond is.

Men kan zeggen, dat de grootste ontdekking van de "moderne economie" bestaat in de ontdekking van de wijsheid dat men niets ontdekken moet! Dit bracht weer een andere richting ertoe, bevrediging te vinden in een zorgvuldig bewerken van Adam Smith's standpunt ten opzichte van het kapitalisme van ongeveer 200 jaren geleden. Hoe realistischer de kapitalistische praktijk wordt, des te mystischer worden de beschouwingen over deze praktijk. Hoe opener en brutaler de uitbuiting, des te meer "socialisme" verschijnt er in de fraseologie, totdat men er toe komt om met Spengler te geloven, dat een verhongerende arbeider een in weelde brassend dier is

en dat in werkelijkheid de arbeiders de kapitalisten uitbuiten, zooals nog niet lang geleden "bewezen" werd door de geachte en wetenschappelijke heer Kotany! Jammer genoeg is hij te vroeg gestorven om zich ten volle gewaar-
 zerd te zien, want het wordt nu werkelijk urgent om het hongerslijden te ver-
 klaren als een symptoom van overvoeding, speciaal in zulke vooruitstreven-
 de landen als Rusland. Maar hoe het ook zij, het werk der wetenschap met
 betrekking tot de noden van het kapitaal is even onvolmaakt als alle an-
 dere dingen. De man der wetenschap kan niet altijd ontsnappen aan het ont-
 decken van zekere waarheden, hoewel de waarheid een verschillende betecke-
 nis heeft voor arbeiders en voor kapitalisten.

Feiten, verzameld door bourgeois-gelcerden, kunnen soms heel goed de theo-
 rie en de praktijk van de proletarische klassestrijd verrijken.
 Het kapitalisme ontwikkelde zich in feodale landbouwverhoudingen.
 Een klein kapitaal betekent een klein aantal arbeiders. Om méér arbeiders
 uit te buiten moest het kapitaal worden vergroot. Om deze reden was de ka-
 pitalistische uitbuiting bijzonder onbarmhartig in het begin. Het uitbuiten
 van meerdere arbeiders, waarvoor meer kapitaal benodigd is, houdt altijd
 in een grotere uitbuiting van de reeds aanwezige arbeidersbevolking.
 Terwijl het kapitaal groeit en alle maatschappelijke activiteit omvormt tot
 kapitalistische activiteit, ontwikkelt zich het moderne proletariaat met
 de moderne industrie. Accumulatie van kapitaal betekent een steeds groter
 worden der arbeidende bevolking. De uitbuitingsmogelijkheid zelf ontwikkeld
 zich ook; vroegere ruwe vormen van uitbuiting worden vervangen door meer
 verfijnde en beter werkende. Het primitieve in de uitbuiting kan niet al-
 leen worden gemist, het moet geheel verdwijnen, omdat de kapitalistische
 ontwikkeling van de arbeiders een groter bekwaamheid vraagt om éan de
 eischen van de moderne industrie te voldoen.

Kapitalistische ontwikkeling is indentiek aan het scheppen ener we-
 reldeconomie. Alle kapitalistische activiteit is gebaseerd op expansie.
 Altijd wanneer de expansie vermindert, worden de producten ener vorige pro-
 ductieperiode - hieronder begrepen het groter geworden arbeidersleger -
 tijdelijk onbruikbaar. Een ophouden van de accumulatie beteekent, dat het
 niet langer mogelijk is de groter geworden arbeidersbevolking (in z'n ge-
 heel) uit te buiten. Om de accumulatie voort te zetten, is méér kapitaal
 nodig; dit méerdere kapitaal moet bijeengebracht worden door een inten-
 sievere uitbuiting. Slaagt het kapitaal hierin niet, dan moet het werk-
 lozenleger permanent worden.

Werkloosheid is zoo oud als het kapitalisme zelf. Maar tot nog toe,
 totaán 1929, werd elke depressie, met haar werkloosheid op grote schaal,
 gevolgd door een vernieuwde accumulatie. Zooals het leven is "een lach en
 een traan", zoo bestond de gang van de maatschappelijke ontwikkeling "van
 nature" ook uit tijden van hoogconjunctuur en depressies. Sinds de bijbel-
 sche Jozef hebben de menschen geleerd te begrijpen, dat zeven vette jaren
 door zeven magere jaren gevolgd worden. Wat de ongelukkigen die in de
 loop der depressie lange de weg neervallen betreft, ook dit is slechts
 "natuurlijk", want het is duidelijk, dat niet alle boomén vruchten dragen.

Zooals we al zeiden, om méér arbeiders uit te buiten is het nodig
 een gegeven aantal arbeiders intensiever uit te buiten, om zoo het kapi-
 taal te scheppen, waarmee die méerdere arbeiders aan het werk gezet kun-
 nen worden. Zoolang de uitbuiting kan worden vergroot kan het aantal ar-
 beiders uitgebreid worden. Tot nog toe is dit proces wel onderbroken maar
 niet beëindigd door de depressies, die waren te beschouwen als adempauzen
 in de spannende wedloop van de kapitalistische productie over de wereld.
 Maar er is niets dat voor altijd kan doorgaan met ademen.

De kringloop van het zakendoen is niet gemaakt voor de eeuwigheid.
 De oorzaken van een eventueel einde van het kapitalisme moeten daarom zijn
 te ontdekken in iedere bijzondere van haar ontwikkeling.

Winsten en kapitaal zijn niets anders dan onbetaalde arbeidskracht.
 Arbeidskracht kan worden gemeten in arbeidstijd, welke wat haar duur be-
 treft bepaald wordt door de natuur en door productievormen en methoden.

Het is niet mogelijk de arbeiders langer dan 24 uur per dag te laten
 werken, want de dag kan niet uitgerekt worden.

In de tegenwoordige omstandigheden kunnen zij in de meer belangrijke
 takken van industrie, niet langer aan éen stuk werken dan, laten we zeggen
 8 of 10 uur. Indien de productie zelf de uitbuiting beperkt wat de tijd
 betreft, kan een vergroting der uitbuiting slechts bereikt worden door
 het stuk arbeidstijd dat de arbeider gebruikt om een gelijke waarde als zijn
 loon voort te brengen, te verminderen. Dit stuk van de arbeidstijd kan niet
 worden verkleind tot niets; het bereiken van het nulpunt zou hier betecke-
 nen het absolute einde der kapitalistische productie.

Het laten werken van méér arbeiders, waarvoor immers een vergroting
 van kapitaal nodig is, houdt dus in een verkleining van dat stuk van de
 arbeidstijd, waarin de reeds werkende arbeiders hun eigen levensbenodigd-
 heden voortbrengen, houdt dus in een steeds verdere vergroting in de pro-
 ductiviteit van hun arbeid, wat op zijn beurt weer vooronderstelt, dat
 meer en méér kapitaal in productiemiddelen wordt gestoken.

Zoolang dit mogelijk is, - en dat is het geval geweest, want in een
 zekere periode in de ontwikkeling van het kapitaal was de winstmogelijkheid
 groot genoeg om dit te veroorloven - zullen beide groeien, (het kapitaal
 en het arbeidersleger dat zij in dienst heeft), hoewel het eerste vlugger
 groeit dan de arbeidende bevolking.
 P.H. Douglas geeft in zijn "Theorie der Lonen" (pag. 129) een tabel die hoe-
 veelheden arbeiders laat zien in verhouding tot het kapitaal. Ter illu-
 stratie van onze stelling nemen we hiervan een paar dingen:

Jaar	Verhouding van arbeid tot kapitaal	Verhouding van kapitaal tot arbeid
	$\frac{A}{K}$	$\frac{K}{A}$
1899	1.00	1.00
1905	-.84	1.19
1910	-.69	1.45
1915	-.58	1.72
1922	-.37	2.70

Dit toont aan, schrijft Douglas,
 "dat een steeds minder wordende hoeveelheid arbeid gecombineerd was met
 elke éenheid kapitaal; en omgekeerd, dat een steeds grotere hoeveelheid
 kapitaal verenigd was met elke éenheid arbeid. Dit proces ging door ge-
 durende de geheele periode, uitgenomen gedurende eenige cyclische veran-
 deringen, totdat in 1922 slechts 37 % arbeid was verbonden met een éenheid
 kapitaal, tegen 1.00 in 1899 en omgekeerd 270 % kapitaal verbonden met een
 éenheid arbeid."

Iedere almanak laat zien, dat gedurende de gehele kapitalistische
 ontwikkeling het arbeidersleger geweldig gegroeid is, zelfs vlugger dan
 de bevolking als geheel. Maar, we herhalen, niet zoo vlug als het kapitaal.

Dit is het geheim van de kapitalistische vooruitgang, - de mogelijkheid om meer en meer arbeiders uit te buiten, door het reeds aanwezige aantal scherper uit te buiten. Maar de toestand houdt een nieuwe tegenstelling in.

Winsten en nieuw kapitaal worden slechts verkregen door uitbuiting. Indien het aantal arbeiders kleiner wordt in verhouding tot het groeiende kapitaal, ook al worden beiden groter, moeten de winsten en de fondsen voor accumulatie in verhouding tot het totale kapitaal (het loon en het geïnvesteerde kapitaal tezamen) kleiner worden; want de winsten zijn niet anders dan onbetaalde arbeidstijd, die vermindert in verhouding tot het groter geworden kapitaal. Hoe vlugger de accumulatie, hoe meer het een toekomstige accumulatie in de weg staat. Ten laatste moet de accumulatie stagneeren. De accumulatie houdt op, wanneer het nieuwe kapitaal, dat noodig is om meer arbeiders aan het werk te zetten en zo de vooraf gegane vermindering in rentabiliteit te vergoeden, zo groot is, dat het door het reeds aanwezige arbeidersleger niet kan worden voortgebracht.

Alle pogingen om dit tekort aan winsten in verhouding tot de voortgang van de kapitaalsvorming te verhelpen, zullen dan steeds leiden tot een steeds verdergaande vervanging van arbeiders door machines, hoewel deze vergroting van technische vindingen niet genoegzaam zal zijn om een voldoende kapitaalsvorming mogelijk te maken. De vervanging van arbeiders, die tevoren betrekkelijk was, wordt nu absoluut.

David Weintraub, hoewel geen marxist zijnde of Marx' methode van onderzoek gebruikend, maar door éenvoudig de feiten na te gaan, beschrijft zulk een bestaande situatie zeer goed in zijn artikel in "Technologische richtingen en nationale staathuishoudkunde" (pag.87): "De toename van de totale productie van 1920 tot '29 was niet voldoende, - bezien in verband met de toegenomen productiviteit en de vergrote toevloed van arbeiders -, om al de beschikbare menselijke arbeidskracht op te nemen; het resultaat was een werkloosheid van grote omvang gedurende deze gehele periode."

Vergeleken met vorige perioden, was gedurende deze periode de accumulatie vertraagd. De jongste onderzoeken omtrent de loop der Amerikaanse winstpercentages, voerde tot de ontdekking, dat met de winstpercentages het percentage der accumulatie verminderde in verhouding tot de percentages van vóór 1920. De tendens tot stagnatie weerspiegelde zich reeds lang voor '20 in een steeds groter wordend leger van werklozen. De uitzondering werd regel. Het herstel sinds '33 heeft niet geleid tot een terugkeer van de reeds onzekere toestand van '29, het minst van alles wel op het gebied der werkgelegenheid.

Weintraub gaat voort: "... voor we een terugkeer kunnen verwachten tot een peil van de werkgelegenheid of tot het peil der werkloosheid van de vóór-depressieperiode, moet er een veel vlugere uitbreiding der productie plaats hebben, dan tusschen '33 en '35 het geval was. Een ruwe berekening laat zien, dat, om in '37 het werkloosheidspeil te laten zinken tot wat het in '29 was, geproduceerde goederen en diensten een punt zouden moeten bereiken, 20% hoger dan dat in '29, zelfs indien het productiviteitspeil (van de arbeid) gelijk bleef aan dat in '35."

Het Brookings Instituut heeft berekend, dat voor een terugkeer van de natie in '41 tot de levensstandaard van '29, het nodig zou zijn de productie van productiemiddelen op te voeren tot een peil, 60% boven dat van '36. De voortbrenging van deze productiemiddelen zou werkgelegenheid scheppen voor 8 à 9 miljoen meer arbeiders gedurende 5 jaren. Het zou, het zou..., maar het doet het niet. Voordat de productie het peil van '29 bereikt heeft

is alweer een nieuwe depressie verschenen; het leger der werklozen groeit met sprongen en nadert alweer het vroeger bereikte record in het diepste punt van de crisis.

In November 1937 waren er, volgens de Nationale Werkloosheidsstelling, 10.870.000 menschen zonder werk in Amerika. Volgens de meeste gepubliceerde rapporten, is dit aantal sedert dien gestegen met 2 miljoen en niemand durft voor de nabije toekomst een verandering ten goede voorspellen.

Slechts perioden van kapitalistische uitbreiding zijn wel-
Werkloosheid en vaartsperioden. Stagnatie betekent depressie. Maar alle
de werklozen. kapitalistische productie is gebaseerd op uitbreiding en
voorzien in de uitbreidingsbehoefte en dus ook de waar arbeidskracht, geen
kopers vinden.

De depressie, - ofschoon het resultaat van een miserabel uitbuitingsproductiesysteem, niet in staat om genoeg goederen voor de menscheid te produceeren omdat het niet in staat is voldoende winsten voor de kapitalisten voort te brengen, - maakt op de oppervlakkige toeschouwer de indruk alsof zij bestaat uit een overproductie van goederen. De oppervlakkige verklaring van depressies brengt overeenkomstige ideeën voor een oplossing van de kwestie voort: verkorting van de arbeidsdag om zoodoende alle arbeiders aan het werk te kunnen zetten; en verhoging van de koopkracht der massa, opdat de arbeiders terug kunnen kopen wat zij hebben voortgebracht. De voorstellen klinken "logisch" en vinden gehoor. Toch is dit "realisme" puur utopisme. Want het veronderstelt aan de kant van het kapitalisme het vermogen om socialisme in te voeren, d.w.z., het drukt de wens uit tot kapitalistische zelfmoord.

In werkelijkheid is het zoo, dat het tekort aan winsten voor de accumulatie-behoefte, dat zich op de markt uit als overproductie van goederen, de concurrentiestrijd slechts verscherpt, wat weer beteekent een grotere inspanning van de zijde van het kapitaal om de uitbuiting te verscherpen. Gelukt dit en leidt het tot een tijdelijke economische opleving, dan gebouwt het ten koste van de arbeiders.

Zelfs als de arbeidstijd wordt verkort, dan zal de productiviteit (der reeds werkende arbeiders) zoo snel omhoog gebracht worden, dat het tewerkstellen van meer arbeiders uitgesloten is. Wat de verhoging van de koopkracht der massa betreft, laat de gehele geschiedenis van het kapitalisme zien, dat dit slechts mogelijk is zolang de productie sneller stijgt dan de lonen. De geschiedenis sinds 1929 laat zien dat zelfs deze vooruitgang langs de weg van "betere uitbuiting" heeft opgehouden. Sinds die tijd stagneren de lonen of zinken zelfs, ondanks verhoogde productiviteit.

De concurrentie tusschen de arbeiders onderling heeft zich verscherpt tot een punt, waarop zich nieuwe klasse-ideologieën in de Klasse gaan ontwikkelen. Haat, niet solidariteit, groeit er tusschen de gelukkigen die volkolen en de ongelukkigen die niet er in slagen zichzelf te verkopen, - een toestand, die door het kapitaal in haar eigen concurrentiestrijd (die door-gaat ondanks alle monopoliseering, welke dan ook niet anders betekent dan verscherping van de concurrentiestrijd) met bekwaamheid wordt gebruikt.

Evenals de concurrentiestrijd der kapitalisten meer en meer van het nationale naar het internationale gebied wordt overgebracht, zoo wordt ook de concurrentiestrijd van de arbeiders om de beschikbare baantjes, vooraan spiegelend in een nationaliseering van hun ideologieën, een voorbereiding van de aanstaande strijd om de macht van hun verschillende imperialistische heerschers.

Wolk kapitalisme zal leven en gedijen? het Japansche of het Engelsche? Wie zullen werken, de Japansche arbeiders of de Engelsche? Zoo is het over de geheele wereld!

Indien er geen open strijd is tusschen kapitaal en arbeid, kan er slechts een éénheidsfront tusschen hen zijn. De "Volksfront"-bewegingen van vandaag, het fascisme hieronder begrepen, weerspiegelen slechts deze werkelijkheid. Zoolang als de klassestrijd slechts latent is en niet actueel, zich voortdurend verscherpend, kan de toekomst der werkloosheid slechts worden afgeleid uit de toekomst van het kapitalisme; en dit gaat naar oorlog en toenemend barbarisme!

Ja, zooals de zaken nu staan, kunnen de arbeiders op grote schaal "werk" krijgen in de verschillende legers; en zij zullen het aannemen, want het is "beter dan niets", zooals ook een 25 cts. loon in de depressie "beter is dan niets". En zij zullen doden voor minder dan 25 cts. per uur en de kapitalisten helpen in hun reorganisatie der economie ten bate van de sterkste concurrenten; en zij zullen zoo, zich zelf, behalve de eer en de glorie, een nieuwe loonschaal brengen ... van 15 cts. per uur!

Maar het werkloosheidsprobleem zou toch onopgelost blijven, of slechts opgelost voor hen die stierven in de heldhaftige poging om te bewijzen, dat het kapitalisme onveranderlijk blijft in een veranderde wereld.

Het kapitaal heeft eens te meer - zoo althans schijnt het vandaag - de wereld te reorganiseeren op zijn eigen wijze, d.w.z. door het aantal uitbuiters te regelen naar het aantal van hen, die uitgebuit kunnen worden. De vooruitgang ligt in de "likwidatie".

Om deze dag van "plotselinge vooruitgang" voor te bereiden zal het kapitalisme menscheijk zijn, het zal tenminste trachten de ellende te organiseeren, die zo niet kan doen verdwijnen. Het zal verschijnen als de grote gelijkmaker, die de bestaande ellende verdeeld over het grootste aantal menschen, de kapitalisten natuurlijk uitgezonderd!

Het zal disciplineeren en fasciseeren zelfs binnen de grootste "democratieën"! De oorlogsoorde zal tot praktijk worden in vredetijd en het hoogtepunt van het kapitalistische tijdvak zal bestaan in de productie voor de vernietiging. Het gordijn, dat deze actie op het toneel der historie zal afsluiten, zal miljoenen hongerige oogen voorgoed sluiten.

Eens te meer is de werkloosheid, voor het kapitalisme, van een bron van inkomsten verkeerd in een nachtmerrie. Snel waardeloos wordend als middel tot loondruk, wordt het een steeds grotere oorzaak van belastingverhoging, vreet het in de toch reeds weg-smeltende winsten. Het kapitaal zal steeds trachten, ofschoon al moeilijker, om deze soort van uitgaven te besnoelen. De arbeiders, ongeacht de andere kanten van dit probleem, zullen steeds meer gedwongen zijn het inkorten van hun werklozensteun te bestrijden. De steun uitschakelen is voor de kapitalisten niet mogelijk; maar om als mensch te leven van een soort blikvlesch waarvoor een hand uit de Willemsparkbuurt zijn neus ophaalt, is voor de arbeiders niet mogelijk!

De werklozenstrijd zal zich verscherpen, noodzakelijk, ondanks alle oorlogsvoorbereiding, hoewel deze laatste zal worden opgedreven naarmate de inwendige strijd zich verscherpt.

Verder zijn er nog tijdelijke oplossingen voor het kapitalisme. Bij een nieuwe inflatie van credieten of van het geld, waardoor de moeilijkheden van het oogenblik worden verschoven naar een naastbij toekomst. Als de prijzen sneller rijzen dan de lonen, zal de kapitalist winnen wat de arbeider verliest. Huren, betaald in waarde-verlaagd geld, betekenen een ont-eigening van de huisbaas; papier in ruil voor aardappels ruïneert de landbouw; geld in de banken verdwijnt op wettige wijze; het gespaarde voor de oude dag leidt tot zelfmoorden, enz. Het rythme van de pompslag kan worden opgevoerd tot er bloed komt!

Een kapitalisme, dat gedwongen is de arbeiders te voeden inplaats van door hen gevoed te worden, heeft geen toekomst. Deze toestand moet alle vragen naar werk uitsluiten. Het kapitaal om een betrekking te vragen is in vele gevallen even lachwekkend als het vragen om een miljoen dollars.

Die arbeidersleiders, die de wereld en hun meesters vertellen dat zij, arbeiders, werk wenscht, zijn in werkelijkheid bezig hun meesters te bewijzen, hoe goed zij u getraind hebben. Die on-officiële "sociale werkers" die er op uit zijn om officiële "sociale werkers" te worden, hebben hun bekwaamheid te bewijzen, door aan te tonen dat zij elk sociaal begrip volkomen missen. Zij zijn geen realisten, hoe "realistisch" hun voorstellen ook mogen klinken, maar ze zijn ook geen dromers; zij zijn dood-eenvoudig bezig de door hen begeerde baan te verkrijgen of te behouden.

Er zijn geen betrekkingen te krijgen en er om schreeuwen zal er niet één bij-scheppen. Je zal hebben te vechten voor je naakte bestaan. Dit zal spoedig genoeg letterlijk waar zijn, want het wordt zoo, dat de eenige manier om een baan te hebben, is het leeren van het ambacht van het sneuvelen. Vraag niet om werk; vecht éénvoudig voor voedsel, kleding, onderdak! De werklozen aan de Riviéra vragen ook niet om werk, dat laten ze aan hun personeel over. En, tusschen haakjes, uw arbeidersleiders vragen ook niet om werk! Stel je voor, Kupers of Jouhaux of Dr. Ley, vragend om werk! Daar zijn zij te voornaam voor.

Als het kapitaal werk te geven had, wees maar niet bang, dan kregen we meer dan ons lief was.

Stel eischen op voor je directe nooden, maar niet eischen voor je eigen persoonlijke nood alleen. Individualisme is een aardig ding om te hanteren ... als je geld. Tenzij je de "bevoegde autoriteiten" bewijst dat er iets meer achter je eischen staat dan een zwakke stem, ben je er ongelukkig aan toe, in deze eeuw van luidspreekers.

Vereenig je stem met andere! Daar zijn de stempellokalen, daar zijn de straten en daar zijn ook de fabriekspoorten! Wacht niet tot de één of andere ex-minister of kamerlid van wat voor front ook, genoeg bij elkaar ge-collecteerd heeft voor een mooie partijvlag en een mooi vergadergebouw. Het stempellokaal is een goed beginpunt voor een organisatie; ja, je kunt jezelf daar samen zelfs veranderen in een organisatie. En als je dan toch met alle geweld moet behoren tot een arbeidersorganisatie, kijk dan uit dat dit niet het rijtuig wordt voor meneer zo-en-zo naar een baantje in den Haag of daar in de buurt! (uit "Living Marxism" - Amerika)

De strijdcomité's der wilde stakingen. Vervolg van artikel in PIC Febr. '38.

De arbeiders De kapitalen vallen aan; om zich in hun onderlinge vernietigingsstrijd op de been te houden, om te groeien en te leven, moeten zij steeds dieper putten uit de eenige bron waaruit zij hun levenssappen, de winst, kunnen halen: de arbeid der niet-bezittende klasse!

Om de grondstoffen en alle producten van nieuwe gebieden in handen te krijgen, moeten de daar wonende millicenen tot proletariërs gemaakt, en met de kostbare moderne productiemiddelen aan het werk gezet worden, moet een geheel geweldsapparaat daar opgebouwd, de verzetplegers uitgeroeid, de leyale elementen omgekocht worden; in één woord, moeten nieuwe kapitalen worden ingevoerd.

Maar deze moeten eerst gemaakt, als onbetaalde arbeid gestolen worden van de reeds beheerschte proletariërs in de oudere kapitalistische landen.

Wie te weinig steelt, wie niet scherp genoeg uitbuit, niet hard genoeg onderdrukt, hij valt in de strijd als zwakkeling uit.

Dus moet het levenspeil der arbeiders omlaag; hun levensbestaan moet aangehaakt, hun klacht gesmoord, hun ellende bedekt, hun denken vergiftigd, hun wil gebogen, hun verzet afgestompt worden.

Het kapitaal valt aan! En de vakorganisaties, geboren uit de nood der arbeiders in het opkomende kapitalisme, de organen van hun strijd om zich een

leven te verschaffen, zijn in hun tegendeel verkeerd! "De bonk, dat bon ik!", kan het bestuursapparaat van elke vakorganisatie zeggen, en terecht!

Iedere arbeider, die in zoo'n organisatie een strijdpropaganda heeft beproefd, een oppositie is begonnen, hij heeft het ondervonden.

Die organisaties hebben een eigen leven gekregen en ook hun doel is, dat leven te behouden; zij hebben een eigen positie en eigen belangen, die boven die der arbeiders liggen.

Zij konden slechts leven en groeien als zij zich inleefden in het kapitalistisch organisme, als zij een nuttig deel daarvan werden, nuttig voor de uitbuiting.

Zij willen leven en daarvoor strijden, buigen, klimmen, de trap van de sterke verdragen en zelf met de sterke mee, trappen naar de zwakken. Zij willen leven, en zij kunnen slechts leven met en voor het "eigen" kapitaal; zij kunnen daartegen niet strijden, die strijd niet willen. Zij moeten die voorkeuren of breken!

Het kapitaal valt aan! De "arbeidersbeweging" is haar hulp! De arbeiders staan alleen!

En toch moeten zij strijden. De werkelijkheid zegt het hun, met zijn loonsverlagingen, met zijn moordend arbeidstempo, zijn devaluaties en prijsstijgingen, zijn rationalisatie en werklozenellende. Steeds dringender en scherper! Als wij, revolutionaire arbeiders, de noodzakelijkheid van de strijd betogen, dan doen wij niet anders dan die werkelijkheid vertolken, die nood aan onze klassegenoten bewust maken. Maar om tot strijd te komen is het niet voldoende, dat de arbeiders in steeds groter ellende leven, dat die ellende ondragelijk wordt, onzelfs niet; dat zij zich daarvan bewust zijn.

Daarvoor is ook nodig, dat zij de mogelijkheid hebben om te strijden, dat zij tegen de macht van de ondernemer, tegen de macht van de verbonden ondernemers, kunnen strijden. Dat zij daar een macht tegenover kunnen stellen. Kunnen zij dat niet, dan zijn ze al verslagen bij het eerste woord, bij het eerste gebaar van verzet.

De arbeiders voelen dit zeer goed aan. Als de strijd vaak uitbleef, dan was dat niet omdat er onvoldoende redenen en aanleiding voor was. En ook niet, omdat door een of andere geheimzinnige redenen de strijdwill ontbrak.

Het was de machteloosheid die de arbeiders voelden, hun machteloosheid tegenover de macht der ondernemers!

Als in de afgelopen jaren hier in Holland het aantal stakingsdagen tot een haast ongelooflijk laag peil is teruggevallen, dan ligt daar de voornaamste oorzaak!

De veelvuldige opposities. Het niet kunnen en willen strijden der oude arbeidersbeweging, het alleen staan der arbeiders en hun machteloosheid tegenover de ondernemers, bracht vele van de meest actieve en strijdwillende elementen in die oude beweging er toe, zich van de oude organisaties af te keren.

Tallos zijn de opposities en afsplinteringen die we in de laatste jaren gezien hebben. Even talloos zijn hun oproepen tot strijd, hun pogingen om voor de arbeidersklasse datgene te doen, wat de oude organisaties niet konden en niet wilden; het organiseren der arbeidersmassa's, het samenbinden der klassekrachten voor de strijd, het voorbereiden en leiden van die strijd!

Stuk voor stuk, de één na de ander, is hun dat mislukt, zijn ze gesplitst, uiteengevallen in elkaar bestrijdende groeperingen, weggeslonken tot kleine kernen van volhouders of geheel verdwenen. En nog steeds gaat dit proces door. Oppositie, afscheuring, nieuwe organisatie en na korter of langer tijd, mislukking. Wat hun mislukte was allereerst het organiseren der arbeiders.

Als oppositie vochten zij in de oude organisaties (waar immers de massa was) om haar aan het doel dat zij zich stelden, de strijd, te doen beantwoorden. Daarvoor moest de organisatie veroverd worden, het bureaucratische bestuursapparaat, de slaperige leiders, moesten vervangen worden door strijdwillende kameraden.

Voorzover het in zeldzame gevallen gelukte één of meerdere vooraanstaande opposanten in het bestuursapparaat te krijgen, daar deed zoo'n oppositie dezelfde ervaring op als de arbeiders die de kapitalistische staat willen veroveren en daartoe hun leiders in de regering brengen.

Tot hun grenzenloze verbazing zien zij, dat de vroegere opposant binnen zeer korte tijd precies zo doet als de leider wiens plaats hij inneemt, precies zo gaat spreken en precies zo "slaperig" wordt.

Meestal komt het echter niet tot eenige beduidende veroveringen; maar wordt de oppositie bijtijds buiten de deur gewerkt. En hier wordt dan onverdroten het doel: verovering van de arbeidersorganisaties, nagestreefd. Totdat de meeste aanhangers het vruchteloze pogen opgeven en teleurgesteld tot non-activiteit vervallen, of in de oude organisaties terug, het op-nieuw proberen met een oppositie en een nieuwe afsplintering.

Het is ook logisch; als men vooropstelt, dat de bestaande organisaties de strijd kunnen voeren en leiden, dan moet men trachten die organisaties te veroveren en voor de strijd te gebruiken.

Maar even logisch is dan; als men in dat eerste, het veroveren, herhaaldelijk niet slaagt, dat men dan ook aan het strijden der arbeiders, aan het voorbereiden en leiden van de strijd niet toe komt!

De werkelijkheid verstoort echter deze opvatting; hier en daar brak toch de strijd uit, tegen de wil en de tegenwerking der organisaties in!

En die strijd mocht dan al niet op de voorgeschreven wijze ter wereld zijn gekomen, de strijdwillende opposities en splintergroepen herkenden hem toch direct als het kind waarop zij zo lang gehoopt hadden. Dat kind moest gevoed en geleid worden, het moest groeien en wie moest daarvoor zorgen? De vakorganisatie! Die had de massa, de kassen en het apparaat! Alles wat nodig was! Het kwam er maar op aan, dat logge en slaperige of onwillige apparaat in beweging te brengen, het te dwingen de leiding te nemen.

. 12 .

De strijdcomité's der wilde stakingen. Vervolg van artikel in PIC Febr. '38.

De arbeiders De kapitalen vallen aan; om zich in hun onderlinge vormelingsstrijd op de been te houden, om te groeien en te leven, moeten zij steeds dieper putten uit de eenige bron waaruit zij hun levenssappen, de winst, kunnen halen: de arbeid der niet-bezittende klasse!

Om de grondstoffen en alle producten van nieuwe gebieden in handen te krijgen, moeten de daar wonende miljoenen tot proletariërs gemaakt, en met de laatste moderne productiemiddelen aan het werk gezet worden, moet een geheel geweldsapparaat daar opgebouwd, de verzetplegers uitgeroeid, de loyale elementen omgekocht worden; in één woord, moeten nieuwe kapitalen worden ingevoerd.

Maar deze moeten eerst gemaakt, als onbetaalde arbeid gestolen worden van de reeds beheerschte proletariërs in de oudere kapitalistische landen.

Wie te weinig steelt, wie niet scherp genoeg uitbuit, niet hard genoeg onderdrukt, hij valt in de strijd als zwakkeling uit.

Dus moet het levenspeil der arbeiders omlaag; hun levensbestaan moet aangetast, hun klacht gesmoord, hun ellende bedekt, hun denken vergiftigd, hun wil gebogen, hun verzet afgestompt worden.

Het kapitaal valt aan! En de vakorganisaties, geboren uit de nood der arbeiders in het opkomende kapitalisme, de organen van hun strijd om zich een leven te verschaffen, zijn in hun tegendeel verkeerd! "De bond, dat ben ik!", kan het bestuursapparaat van elke vakorganisatie zeggen. En terecht! Iedere arbeider, die in zoo'n organisatie een strijdpropaganda heeft beproefd, een oppositie is begonnen, hij heeft het ondervonden.

Die organisaties hebben een eigen leven gekregen en ook hun doel is, dat leven te behouden; zij hebben een eigen positie en eigen belangen, die be- van die der arbeiders liggen.

Zij konden slechts leven en groeien als zij zich inleefden in het kapitalistische organisme, als zij een nuttig deel daarvan werden, nuttig voor de uitbuiting.

Zij willen leven en daarvoor strijden, buigen, klimmen, de trap van de sterke verdragen en zelf met de sterke mee, trappen naar de zwakken. Zij willen leven, en zij kunnen slechts leven met en voor het "algen" kapitaal; zij kunnen daartegen niet strijden, die strijd niet willen. Zij moeten die voorke- men af breken!

Het kapitaal valt aan! De "arbeidersbeweging" is naar hulp! De arbeiders staan alleen!

De werkelijkheid zegt het hun, met zijn loonsverlagingen, met zijn moordend arbeidstempo, zijn devaluaties en prijsstijgingen, zijn rationalisatie en werkloosheidsende. Steeds dringender en scherper! Als wij, revolutionaire arbeiders, de noodzakelijkheid van de strijd betogen, dan worden wij niet anders dan die werkelijkheid vertolken, die nood aan onze klassegenoten be- wust maken. Maar om tot strijd te komen is het niet voldoende, dat de arbeiders in steeds groter ellende leven, dat die ellende onderdrukt wordt, en zelfs niet, dat zij zich daarvan bewust zijn.

Daarvoor is ook nodig, dat zij de mogelijkheid hebben om te strijden, dat zij tegen de macht van de ondernemers, tegen de macht van de verzetende ondernemers, kunnen strijden, dat zij daar een kans hebben te vinden. Kunnen zij dat niet, dan zijn zij verloren en het verzet is het eerste geslacht van verzet.

De arbeiders voelen dit zeer goed aan. Het is niet voldoende, dat niet zodat er voldoende talen en talen zijn, dat er onder zeer aan of andere gebieden.

D I C

. 15 .

aan flarden zagen scheuren, dat, andersom als in die droom, in de werke- lijkheid onze klasse zelve macht voortbrengt, zichzelf tot een macht vormt. hoid de het opgelven en wegzinken van haar strijd-bewegen, toont de klasse zelf aan de revolutionair-wil. de nieuwe wetmatigheden van haar eigen groei, wijst zij hem de plaats aan in haar bewegingen en de taak die hij daar- oeveraan daarin te vervullen heeft!

Ondanks alles: onze klasse beweegt! In haar beweging en haar strijd brengt zij de nieuwe arbeidersbeweging voort, die bewust maakt wat zij, nog onbewust moedend, doet: die de strijdwil, uit de nood geboren, tot machtswil helpt groeien; die het klasse-weten verza- melt en de spontane strijd, het "wilde" bewegen helpt groeien tot bewust hanteren der klassekrachten!

Helpt: door haar strijd zal de klasse een nieuwe arbeidersbeweging voortbrengen, daardoor de bruikbare elementen der oude beweging aantrek- ken. In haar strijd zal zij hen zuiveren van hun meesterwaan, zoals zij zichzelf zal zuiveren van haar slaafsheid.

De arbeidersklasse beweegt in spontane strijd, in "wilde" bewegingen. sijn we van hun algemeen voorkomen de algemene, overal werkende oorzaken kennen, kunnen we die bewegingen zelf beschouwen en van hun vormen, hun waterkte en zwakheid, leren.

of langer tijd, mislukte "Rebellerende slaven!", "Wild geworden arbeiders", zeg- gen de bourgeois en de bewegings-burokraat.

Als oppositie vochten "Die kunnen uit de band springen, ze kunnen onheil stich- ceden feit! het doel ten en allerlei moeilijkheden veroorzaken. Maar een macht daarvoor moet die of vormen, een strijd voeren? Het denkbeeld is absurd!" Ongelukkig voor hen, is het geen denkbeeld, het is een feit!

De "wilde" bewegingen bewijzen bourgeois en burokraat aan den lijve, dat die Voorbeiders strijden kunnen, dat zij een macht vormen. Zij bewegen! Ook de links-georiënteerde opposant in de oude beweging, ook de revo- lutionaire partijman, heeft moeite om te geloven wat zijn ogen zien.

Zijn theorie spreekt van generale staf en kader en een massa die geleid moet worden, maar hij kan de gouden epauletten van de generaal die de mobi- lisatieorder gaf, noch de sterren der bevelende officieren of de stropen van de drill-sergeant, zien.

Hij staat sympathiek tegenover de beweging en steunt die; als het kan zou hij de ontbrekende generale staf en het kader willen leveren, (of misschien nog liever andersom) maar begrijpen doet hij het niet.

Als we begrijpen willen hoe het mogelijk is, dat de arbeiders in spon- tane bewegingen kunnen strijden, dan moeten we zien hoe zij aan de voorwaar- den van de strijd, die we al in het eerste gedeelte opnoemden, voldoen.

Ook een "wilde" staking moet, wil zij enig resultaat hebben en niet direct machteloos in elkaar zakken, zich uitbreiden over een reeks van be- drijven, over een gehele industrie of over een geheel gebied. Want altijd staat daar tegenover een groep verbonden ondernemers, met achter zich de gehele bezittende klasse.

En een staking kan alleen plaatsvinden, als de arbeiders van al die bedrij- ven met elkaar verbonden zijn; of, als de staking in één bedrijf begint en zich uitbreidt, doordat de arbeiders met elkaar verbonden worden.

Vóór de staking moet deze gepropageerd worden: de noodzakelijkheid van de staking, haar mogelijkheid, de éénheid van optreden, het vertrouwen op elkaar, de uitzichten op succes, het overwinnen van de twijfel der zwakkere kamoraden ....

Deze beide functies: de voorbereiding van de strijd, en de samenbinding van de strijders, moeten ook nu vervuld worden. Gebourt dit niet, dan is strijd onmogelijk! Dat de strijd er is en telkens weer zoo'n omvang kan bereiken, zegt ons, dat op de een of andere wijze deze functies vervuld en aan de noodzakelijke voorwaarden om te kunnen strijden, voldaan worden.

(slot volgt)

14

En soms, als het niet anders meer kon, dan liet het apparaat zich dwingen, nam het kind in de armen ... en draaide het, voor de oogen van de veroptwaardigde "dwingers", de nek om!

Telkens en telkens weer is het zoo gegaan. En als men dan zag dat het misliep, dan werd geprobeerd de strijd toch nog te redden, d.w.z. tegenleiding te geven tegen het verraad van de vakbondapparaten in, die men eerst zelf als onmisbaar naar voren geschoven had.

Vanaf: "De besturen moeten de leiding nemen!", tot: "De besturen verraden ons!", wat een verspilde energie, wat een machteloze haat, teleurstelling, verwildering en nederlagen zijn daaraan verbonden!

En toch de arbeiders moeten strijden!

Soms wordt het niet-strijden, het zondervet ondergaan van de slagen die het kapitaal hun doet voelen, onmogelijk! Soms kan de organisatie de arbeiders niet in gareel houden. Nu hier, dan daar, letterlijk over de gehele wereld, komen de "wilde" stakingen, de "wilde" bewegingen der arbeiders voor! De naam is een uitvinding van de temmers, van de eigenaars der vakorganisaties! Wat er aan die stakingen "wild" is, zullen we zien.

Men kan ze misschien zoo omschrijven: het zijn bewegingen der arbeiders, die niet beginnen en verlopen onder leiding van een van te voren bestaande organisatie, en ze hebben een spontaan karakter.

Deze soort bewegingen zijn niet alleen een verschijnsel van de laatste jaren. Reeds Rosa Luxemburg beschreef ze in haar geschrift over de Russische massa-acties van 1905: Massastaking, partijen en vakbonden. En later in de oorlog, de munitiestakingen in Duitsland, de stakingen der Russische arbeiders in 1917, die der Duitse arbeiders in 1918, en volgende jaren, der Paterburger arbeiders in 1920/'21, der Engelse arbeiders in de Rank-and-File en de Shop-stewardsbeweging.

Wij kennen ze de laatste jaren uit Frankrijk, België, Amerika, Engeland, Tsecho-Slowakije, Polen. En ook hier, in Krommenie, IJmuiden, Tilburg, Amsterdam.

Als zij die vroegere "wilde" of spontane bewegingen nagaan, dan zien we, dat zij juist daar voorkwamen, waar ofnog geen noemenswaardige organisaties waren, of daar, waar de bestaande arbeidersbeweging, (zoals in Duitsland en Engeland in de oorlog) samen met de bourgeoisie tegen de arbeiders, of, zoals in 1920/'21 in Petersburg waar de vakorganisaties en de bestaande raden, in handen van de staat geraakt waren.

Dat wil zeggen: Zij kwamen daar, waar de arbeiders alleen stonden! En toch strijden moesten. (streed)

DIT IS DE TOESTAND thans van de arbeiders over de gehele wereld. Uit deze toestand: de onverdragelijke druk van het kapitaal, de noodzaak om te strijden, de verbondenheid der "arbeidersbeweging" met het kapitaal en daardoor het alleen staan der arbeiders, komen ook nu de spontane bewegingen, de "wilde" stakingen der arbeiders voort!

De laatste tijd gaat bijna geen dag voorbij, of we kunnen er de berichten over lezen, al dragen de belanghebbende "arbeidersbladen" meestal zorg, ze voor de belanstellende arbeiders in onopvallende kleine hoekjes te verstoppen.

Nu hier, dan daar, in een enkel bedrijf of in een gehele industrie, dan over hele gebieden en hele landen, barsten bewegingen los, vlammen op en verdwijnen, of grijpen met elementaire kracht om zich heen tot zij honderdduizenden arbeiders omvatten.

DEZE BEWEGINGEN zeggen ons, dat de machteloosheid der "arbeidersbeweging" niet de machteloosheid der arbeiders is, dat er verzet, leven, dat er macht moet schuilen in de grauwe slaven van het kapitaal.

Zij zeggen ons, als wij (teleurgesteld in de oude arbeidersbeweging) de oude droom van het macht-veroveren-voor-onze-klasse door de werkelijkheid

15

aan flarden zagen scheuren, dat, andersom als in die droom, in de werkelijkheid onze klasse zelve macht voortbrengt, zichzelf tot een macht vormt.

In het opgolven en wegzinken van haar strijd-beweging, toont de klasse zelf aan de revolutionair-willem, de nieuwe wetmatigheden van haar eigen groei, wijst zij hem de plaats aan in haar bewegingen en de taak die hij daarvoor en daarin te vervullen heeft!

Ondanks alles: onze klasse beweegt!

In haar beweging en haar strijd brengt zij de nieuwe arbeidersbeweging voort, die bewust maakt wat zij, nog onbewust-moetend, doet: die de strijdwil, uit de nood geboren, tot machtswil helpt groeien; die het klasse-weten verzamelt en de spontane strijd, het "wilde" bewegen helpt groeien tot bewust hanteren der klassekrachten!

Helpt! Door haar strijd zal de klasse een nieuwe arbeidersbeweging voortbrengen, daarvoor de bruikbare elementen der oude beweging aantrekken. In haar strijd zal zij hen zuiveren van hun meesterswaan, zoals zij zichzelf zal zuiveren van haar slaafsheid.

De arbeidersklasse beweegt in spontane strijd, in "wilde" bewegingen. Nu we van hun algemeen voorkomen de algemene, overal werkende oorzaken kennen, kunnen we die bewegingen-zelf beschouwen en van hun vormen, hun sterkte en zwakheid, leren.

"Rebellerende slaven!", "Wild geworden arbeiders", zeggen de bourgeois en de bewegings-burokraat.

Gen denkt men uit de band springen, ze kunnen onheil stichten en allerlei moeilijkheden veroorzaken. Maar een macht vormen, een strijd voeren? Het denkbeeld is absurd!

Ongelukkig voor hen, is het geen denkbeeld, het is een feit!

De "wilde" bewegingen bewijzen bourgeois en burokbaat aan den lijve, dat die arbeiders strijden kunnen, dat zij een macht vormen. Zij bewegen!

Ook de links-georiënteerde opposant in de oude beweging, ook de revolutionaire partijman, heeft moeite om te geloven wat zijn ogen zien.

Zijn theorie spreekt van generale staf en kader en een massa die geleid moet worden, maar hij kan de gouden epauletten van de generaal die de mobilisatieorder gaf, noch de sterren der bevelende officieren of de strepen van de drill-sergeant, zien.

Hij staat sympathiek tegenover de beweging en steunt die; als het kan zou hij de ontbrekende generale staf en het kader willen leveren, (of misschien nog liever andersom) maar begrijpen doet hij het niet.

Als we begrijpen willen hoe het mogelijk is, dat de arbeiders in spontane bewegingen kunnen strijden, dan moeten we zien hoe zij aan de voorwaarden van de strijd, die we al in het eerste gedeelte opnoemden, voldoen.

Ook een "wilde" staking moet, wil zij enig resultaat hebben en niet direct machteloos in elkaar zakken, zich uitbreiden over een reeks van bedrijven, over een gehele industrie of over een geheel gebied.

Want altijd staat daar tegenover een groep verbonden ondernemers, met achter zich de gehele bezittende klasse.

En een staking kan alleen plaatsvinden, als de arbeiders van al die bedrijven met elkaar verbonden zijn; of, als de staking in één bedrijf begint en zich uitbreidt, doordat de arbeiders met elkaar verbonden worden.

Vóór de staking moet deze gepropageerd worden: de noodzakelijkheid van de staking, haar mogelijkheid, de éénheid van optreden, het vertrouwen op elkaar, de uitzichten op succes, het overwinnen van de twijfel der zwakkere kameraden ....

Deze beide functies: de voorbereiding van de strijd, en de samenbinding van de strijders, moeten ook nu vervuld worden.

Gebouwt dit niet, dan is strijd onmogelijk!

Dat de strijd er is en telkens weer zoo'n omvang kan bereiken, zegt ons, dat op de een of andere wijze deze functies vervuld en aan de noodzakelijke voorwaarden om te kunnen strijden, voldaan worden.

(slot volgt)

